

“İyi kalemler var ama okuru yok”

Çağdaş edebiyatımızın öykü anlatıcısı Ahmet Büke, İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü’nden mezun olmuş olsa da yazdığı zaman, “Bir işe yaradım sonunda” diyebilenlerden

Kendine has bir dili, dünyası olan bir yazar Ahmet Büke. Bize yaşamın acı, tatlı, bazen tuhaf, bazen de acayip öykülerle akıp gittiğini hatırlatıyor.

Taşrada doğup büyümüş. Sıra dışı bir tarafı olmadığının ısrarla üstüne basıyor; normal yoğun çalışan birisiyim diyor. Öykü yazmaya, 2002 yılında internet üzerinden bir polisiye öyküler yarışmasına katılarak başlamış. Orada birincilik aldıktan sonra da devam ettirmiş. Öyküyü tercih etme sebebini ise yazmak daha kolay geliyor diye yanıtıyor.

“GENLERİM BU TOPRAKLARDA”

Öykülerinde çoğu zaman anlatılmaya değer olunmadığı düşünülen sıradan insanları konu ediniyor Büke. Bu bir tercih mi diye sordüğümüzda şunları söylüyor: “Tercihimden ziyade ben kendi yaşadığım, kendi ait olduğum dünyayı yazıyorum. O insanların içinde yaşadığım için biraz sınıfım da oraya ait benim. Çalışarak yaşamak zorunda olan insan grubuna dahilim. Dolayısıyla yaşadığım şeyleri ve kendi etrafımı yazıyorum. Özel bir tercihim değil.” Sohbetimiz esnasında İzmir’in yaşanması güzel bir şehir olduğuna fakat kısımlarına vurgu yapıyor: “Özellikle iş bulmak ve çalışmak kolay

E. Çağla GENİŞ
ÖZEL HABER

değil. Ama ben zaten Egeliyim dolayısıyla genlerimde bu topraklar var. Hem memleketim hem baba ocağı hem de güzel bir şehir.”

Büke’nin hayatında Gabriel Garcia Márquez’in

kitapları ve onu keşfetmek önemli eşiklerden biri. Diğer Latin Amerikalı yazarları da ondan sonra okumaya başlamış. Bu yazarların yazış biçimlerinden de oldukça etkilenmiş. Türkiye’de öykünün dününü ve bugünü ise şu sözlerle değerlendiriyor: “Çok iyi öykücüler, gençler ve iyi kalemler

var ama okuru yok. Neredeyse sadece yazarlar öyküyü okuyor. Giderek ona dönmeye başladı. Öyle bir talihsizliği var. Okuru yok. Ama çok iyi yazarlar var.” Genç yazarlara da yazdıklarını yayımlatma konusunda tavsiyeler veriyor: “Artık hem kolaylıkları hem zorlukları var. Çok fazla yayınevi var ama çok daha fazla da yazan var. O bekleme süreleri uzuyor biraz galiba. Bol bol internet üzerinden yazdıklarını bir şekilde blog ve dergilerde yayımlamaları iyi olur.”

ARTIK TOKİ’Lİ HAYATLAR VAR

Eski mahalle kültürüyle bugünkü site hayatlarını karşılaştırdığımızda söyleyecek çok şey var. Büke,

öykülerinde mahalle hayatından insanları sıklıkla işliyor.

Büke, öykülerinde yazdığı mahallelerden artık hiç kalmadığına dikkat çekerek,

“Şimdi artık

TOKİ evleri TOKİ’li hayatlar var. O mahalleler giderek tavsiye oluyor, kentsel dönüşüm hikayeleriyle özellikle. O mahallelerde bambaşka hayatlar kuruyor. Çünkü mekan insanı ve ilişkileri belirler. Artık yan komşunuzu veya üst komşunuzu tanımadığınız bir hayat var.

Bundan sonra başka bir şey olacak. Başka türden bir yabancılaşma, onun getirdiği başka hayatlar ortaya çıkacak. Eskisi gibi değil” diyor.

NEDEN OKUMALI BİR İNSAN?

Toplumumuz genelde okumayı hep gereksiz bir eylem olarak görüyor. Ne gerek var okumaya diyor... ‘Neden okumalı bir insan?’ diye sorduk Büke’ye: “Binlerce şey söylenebilir ama şimdiki beklentiye de karşılayacak bir şey söylemek istersek şunu ifade edebiliriz; okuyan, edebiyatla ilgili gençler, çocuklar, okumayı seven, okuma alışkanlığını kazanan insanlar kendilerini daha iyi ifade edebilirler ve okuduğunu iyi anlarlar. Dolayısıyla bu ikisi hem okuduğunu iyi anlamak hem de kendini iyi ifade edebilmek hayattaki tüm işlerinde başarılı olmalarının anahtarı. Özgüvenleri yüksek olur sınavlarda da daha başarılı olabilirler mesleki hayatlarında da...”

Çünkü kendinizi iyi ifade edebiliyorsanız önünüzdeki metinleri okuyup kavrayabiliyorsanız başarılı olursunuz. Aslında bu dönem bile okumanın ne kadar kıymetli olduğunu gösteren bir şey bu. Okuyarak edebiyatı severek daha başarılı olabilirsiniz. Hani çok başarılı odaklı bir toplumuz ya; bu taraftan bile bunu anlatabiliriz çocuklara.”

Kendine has bir dili, dünyası olan bir yazar Ahmet Büke. Bize yaşamın acı, tatlı, bazen tuhaf, bazen de acayip öykülerle akıp gittiğini hatırlatıyor.

Ahmet Büke